

VERMES NIKOLETT

Egy kórházi látogatásáról a Munkácsy Mihály utcában

A Fül-orr-gége ambulancia kiírás majdnem összezavart – még szerencse, hogy csak majdnem. Önmagában a nyelvek labirintusa is kész elmezavar ebben a kék-zöld-fehér forgatagban, mint homlokig felvágott szemgödör a szomszéd szoba betegének arcán. Folyik a gennyel vegyes vér egy műanyag csövön, leszorított kanül hallgatja az angollal fűszerezett magyar–kínai őszinte érdeklődését. Mert a Péterfy-Novák Éva is megírta A panda ölelésében: nem kell ahhoz a világ – azt hiszem, így volt, utána kéne olvasni, felállni az asztaltól, és lehajolni a könyvespolc utolsó sorához, akkor már az Inverz Opheliát is eltehetném a helyére – két legnehezebb nyelvét beszélni, hogy megértsük egymást. Az autumn tiger és az indiai nyár jól megfér egymás mellett egy párizsi enteriőr asztalán.

Zsebvers

Felszínes négylábúak csúsznak-
másznak a perem felett és alatt.
A személytelenség kényelmét
kabátként hordva jönnek velem
szembe. Én megyek rossz felé
vagy Darwin istene?

Mikor megáll, beleszív a patájával
tartott izzó botba. Finom, de nem
kecses. Erre a szórakozóhelyre
különböző fajok járnak. Nézem,
hogy nyúlik meg a telivér eres
nyaka és változik.

És hasonlít folt nélküli zsiráfra.
Hogy rágja a szavakat a pocok,
eltölpül, mégis ő a legnagyobb.
Neki már kölyke van testesebb
fajtól. Vicces családkép, biológiai
körképnek jól jöhet.

Fejtegethetik majd a múltat,
általánosíthatnak. Az izzó bot
kialszik, félsziráf gyújt megint.
A pocok port fúj rám, ismerem
az illatát, ez van a húsban. Ettől
tűnik embernek az állat.

